



Царътъ наведе глава, замисли се и се прибра въ двореца си. Стана по-тъмно въ подводното царство.

Една нощъ жабешкото царство се разтревожи. Царскиятъ барабанчикъ се провикна:

— Всички запалете фенерчетата си и се съберете на едно мѣсто! Важни новини ще ви се съобщятъ!

Разтичаха се жабитѣ, взеха фенерчета, въ нѣкои отъ тѣхъ нѣмаше газъ, налѣха газъ и бързо се събраха.

На стола се покачи една жаба и започна:

— Тая нощъ, когато се разхождахъ въ тъмнината, натъжи се душата ми за горния свѣтъ и рекохъ, макаръ и за малко, да го видя. Ай, че студено бѣше, като се показахъ горе! Духаше силенъ вѣтръ.

— Г-р-р-р . . . загърмѣ нѣщо въ тоя мигъ. Уплашихъ се, но после се досѣтихъ, че това е влака; и го погледнахъ. Отдавна не бѣхъ го виждала.

Когато отминаваше последниятъ вагонъ съ червенитѣ фенери, нѣщо падна до мене. Отскочихъ, но, като погледнахъ, видѣхъ, че е пликъ. Разкъсахъ го и намѣрихъ вътре писмо. Слушайте сега, какво казва това писмо:



„Любезни приятели, ние отдавна сме вече въ топлитѣ страни. Летѣхме надъ безкрайни морета, надъ тъмни гори, видѣхме голѣми градове, но много ни е тжжно за блатото край желѣзния пѣть. Добре живѣхме. Помните ли, колко радостни бѣхме всички една вечеръ, когато облиятъ месецъ се огледа въ водата, а наоколо шумолѣха жит-

нитѣ класове?

Ехъ, че пѣсень бѣше тогава!

Всичко имаме тукъ, но ни е жалъ за вашия край, за хълмоветѣ около желѣзопѣтната линия, за чичо Ивана кантонерина, който рано заранъ излизаше, понавеждаше глава и засмѣнъ слушаше пѣснитѣ ни.

Сега слагайте повече дърва въ огъня. Щомъ духне топлитъ вѣтръ, ние ще дойдемъ при васъ“.

Това бѣше писмото на прелетнитѣ птици.

Макаръ че вальше снѣгъ, и водата бѣше замръзнала, въ жабешкото царство всички се зарадваха.

Спасъ Кралевски